

Ж. 10542
Б. ЛИСЯНСЬКИЙ

PRO PATRIA

A

A

БОРИС ЛИСЯНСЬКИЙ

PRO PATRIA

ЗБІРКА ПОЕЗІЙ

ВИДАВНИЦТВО ЮРІЯ ТИЩЕНКА

ПРАГА 1941

U. 10542.

234443

Друковано 2000 прим.

SLOVANSKÁ KNIHOVNA
3186262132

Окладинка праці Алли Лисянської.

Tiskárna J. Andresky vd., Praha XII., Bělehradská 10.

К. Гусаченко № 8.00

Ні, ні, не час тепер співать жіночу вроду,
Ні сяйво місяшне, ні квіти запашні,
Коли брати мої, сини мого народу
Ще в чужинецькому ярмі.

Не час спиняти зір на ніжних формах лілій,
Відбитих мрійливо у дзеркалі води,
Бо маємо пору не втіхи, не ідилій,
А затяжної боротьби.

І в цю добу останнього змагання
Байдужим до життя не буде хай поет,
Нехай у бік народнього страждання
Він творчости зкерує лет.

Нехай надхнення щирого сурмою
Укриті порохом зворушить він серця
І захопить співом їх до бою —
До переможного кінця.

І вже тоді, коли над рідною землею
Засвітить доля зірку знов ясну,
Співатиме він з чистою душею
Кохання, квіти і весну.

5. VII. 29.

(«Наша Культура» 1935 р., ч. 4)
Варшава.

ЩАСТЯ

Доби юнацтва пишний май...
Весь світ мені — великий рай,
Життя — мов сонце променисте.
Булó то щастя особисте.

Роки минули. Рій турбот
Про близьких, дорогих істот
Створив новóї втíхи тло.
Родинне щастя то булó.

Руїна... Давне щастя впало;
Та душу враз нове осяло,
За все принеси нагороду.
То — щастя мойого Народу.

15. VI. 29.

(«Наша Культура» 1935 р. ч. 4)
Варшава.

СТЕП

В дрімоті мáрить степ розлогий...
Лежать одвічні перелози,
Чекаючи, замість меча,
На плуг завзятий орача.

Хто буде той, що його зрушить,
Хто тишу ту віків порушить
І незайманий травостан
Оберне у родючий лан?

Щоб працю ту здійснить корисну,
Щоб силу подолать первісну
Зтерп'їть немало треба мук,
Приклавши щиро чесних рук.

Не наймити, не ріжні Форди,
Свою технікою горді,
Наш дикий степ зведуть ураз;
А тільки — Нації екстаз.

24. VI. 29.

(«Дзвони» 1934 р. Ч. 6—7)
Львів.

ЗАПОВІТ

Як скінчу свої дні
Я в чужій стороні
Й не вернуся до рідного краю, —
У згадках про старе
Спом'януть і мене
Вас, незнані брати, я благаю.

Якщо скажете ви:
»Він поляг у борні,
Не піддався життя чорній силі»,
То, мов мрії хітон,
Буде легкий мій сон
У чужій і далекій могилі.

14. X. 31.

(«Дзвони» 1932 р. Ч. 1)
Львів.

ХРЕСТИ Й КВІТИ

(Присвячується Ол. Олесеві)

Безконечная путь упирається в обрій імлистий,
За тим обрієм сховано храм наш Святої Мети.
По ярах та по скелях звивається шлях наш
А довкола — хрести. [тернистий,

А довкола розкидано братні незнані могили,
Що у цвинтар один обертають спустошений край,
Що нагадують нам про тріумфи ворожої сили,
Про сплюндрований рай.

Гине все. І колись повростають у землю могили,
Зтрухнявівши украй, розлетяться по вітру хрести;
Але квіти рясні, що зкривавлену землю укрили,
Усе будуть цвісти.

Усе будуть встилати могили оті килима́ми
І пісні без кінця їм весняні свої шепотіть,
Будуть пам'ять про них зберігати у людстві віками
І леґенду творить.

1. VI. 31.

(«Дзвони» 1931 р. Ч. 4—5)
Львів.

ВЕСНІ

Ні, не хочу я слухать твоїх шепотінь,
О, лукава спокуснице, весно,
Чути в серці не хочу солодких тремтінь —
Доки на́рід мій знов не воскресне.

Доки сонце живе не розтопить льоди,
Що скували цілу Україну,
Що її привели до терпінь, до біди,
Що наш край обернули в руїну.

Ні, не хочу я слухать весняних пісень,
Доки тьмою життя все укрито,
Доки волі ясний не зайнявся ще день,
Доки душу народною вбито.

І, коли на біду ту знайдеться вже лік, —
Тоді вірно, і щиро, і чесно
Покохаю тебе я назавше, навік
Чарівнице могутня, весно!

На Великдень,
28. IV. 35.

(«Дзвони» 1935 р., ч. 5)
Львів.

НАША МОВА

Осміяна, погорджена, забута,
Ти ниділа століття в порохáх...
І в душу лялася думóк чужих отрута,
Чужі слова бреніли на устах.

Та раптом сонце волі заясніло,
Розвіялась ворожих сил імла.
І стрепенулося твоє завмерле тіло,
І квітом чарівним ти ніжно розцвіла.

Квітóк тих запашних весняні аромати
Розлинулись ген-ген далеко по землі
І втіху молоду понесли з хат до хати
У кожному хуторі, у кожному селі.

А нині йдеш ти кроком переможним
До щастя мрій, до сяйних височин...
І зором дивиться услід тобі побожним
Твого народу вільний, гордий син.

2. I. 37.

(«Рідна Мова» 1937, ч. 2)
Варшава.

ДВА ҐЕНІЇ

В усій красі своїй пишніє перед нами,
Мов фея дивная — розкішна і струнка —,
В народніх нетрах зроджена віками
Поезія Шевченка та Франка.

Обидва — ґенії, стихійно-самобутні,
Обидва — нації правдивії сини,
Обидва — силою своїх ідей могутні,
Учителі, вожді і віщуни.

Шляхетністю думок незрівняно-високі,
Душею — велетні, а словом — кобзарі,
Народу рідного надхненії пророки,
Відродження його палкі каменярі.

В серцях — з вогнем незгасним Прометея,
Що вслід за ним ішли ціле життя,
І, по стопах завітних Моїсея,
Вели братів до кращого буття.

З вогнем, що не згасав серед пільми недолі,
Що смолоскипом сьав далеко навкруги,
І вказував шляхи до ідеалу волі,
І зроджував чуття духової жаги.

Що не давав загаснути надії,
Що віру втрачену раптово воскрешав,
І сили творчії, бадьоро-молодії
У душах змучених будив і гартував.

— — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — —

На варті віковій дві мовчазні могили
Стоять нерушливо, мов оборончий вал,
І, відсіч даючи лихій ворожій силі,
Боронять Нації найвищий ідеал.

На варті віковій священі дві могили
Стоять, оздоблені в легенду довгих літ,
І бережуть, мов дві гранітні брилі,
Шевченка та Франка величний заповіт.

14. III. 34.

(«Наша Культура» 1936 р., ч. 4)
Варшава.

ПРОКИНЬСЯ, НАРОДЕ МІЙ!

Народе мій, меткий, талановитий,
Відважно-сміливий, шляхетно-гордовитий,
За волю сповнений офірності борець,
Леґенд про героїзм уславлений творець!

Чому ж твоя така невтішна доля?
Чому століттями укохана воля
Живе лише в твоїх містично-мрійних снах?
Чому стежки твої до щастя в бур'янах?

Обставин збіг сумний — то не твоя вина;
Проте з усіх причин, на жаль, є головна —
Хоч незлочинная, хоч ніби й неледача.
Та всеж фатальна національна вдача:

Незрівноважена, амбітна, нестійка,
В життєвій випробі — непружна і крихка;
Готова полум'ям могутнім заясніти,
Щоб далі вже за мить навіки спопеліти.

Тому то в'януть так квітки твоєї віри,
Тому даремні вже усі твої офіри,
Увесь глибокий твій, святий ідеалізм,
Твій титанічний бій, твій славний героїзм.

О, час, народе мій, знайти нові шляхи,
Старе вино в нові наллять міхи,
Позначити усім мету змагань єдину,
Всім прищепить незрушну дисципліну.

Вже справді час піддаться перебудові
В глибоких закладах, в самій її основі
Народню психіку, цілий народній дух,
Зродити в них стихійно-творчий рух.

Для діл нових — нову створить людину,
Давнішню силу слів змінити в силу чину
І багатомовний наш, бучний патріотизм
Нарешті обернуть в ідейний реалізм.

Поривчастість змагань, хистку, епізодичну —
Перетворити в працю методичну,
Що не вирішує всі справи «на лету»,
Що має ясний план, виразну мету.

У самокритики живім огні цілючим —
Яким би він не був безжалісно-пекучим —
Спалить навіки вчинки всі лихі,
Всі традиційні хиби і гріхи.

Вже криють небо блискавиць вогні —
Усе віщує зачаток борні;
Вже недалеко хвиля та остання —
Останній бій, останнє змагання.

Надходить, близьиться дванадцята година...
І, як твій син, як вірна дитина, —
Я кличу знов тебе, як звав уже колись:
Народе мій, повстань, переродись!

7. IX. 35.

(«Наша Культура» 1935 р. Ч. 8)
Варшава.

НОВІТНІМ СІЯЧАМ

Сійте нещирість! —
У слухну хвилину
Сплатить народ наш свою вам данину,
Щиро віддячить усе!

Сійте неправду;
Хоч цілими купами! —
Згинете ви; і над вашими трупами
Правда свята розцвіте!

Сійте знущання! —
Стихія народня,
Мов та могутня ріка многоводная,
Все поруйнує умить!

Сійте неволю! —
Над вашими ґратами
Пісня свободи словами крилатими
Владно от-от забренить!

22. VII. 31.

(«Наша Культура» 1935 р., ч. 3)
Варшава.

З Н О В!

Ми знову — браття, знов єдині,
Нам не страшні вже скелі круч,
Ми гордо кажемо: віднині
Назавше зник фатальний Збруч!

Шлях довгий спільного страждання;
Між нами всі ріжниці зтер...
І в творчій по́риві змагання
Злилися знов Дніпро й Дністер.

Один запал, одне тремтіння,
В серцях живих — здина кров;
Нам зб'ють спільні хотіння,
Нас рушить спільна любов.

Трухляві впали забобони,
Догнив думок примітивізм,
Під великодні передзвони
Зродивсь новий патріотизм.

І ось вже близиться хвилина,
Коли, по муках довгих літ,
Повстане нація єдина,
Могутній на́рід — моголіт.

Братерню руку — руку згоди
До Києва простягне Львів,
Щоб знов до сйної свободи
Разом вишукувать шляхів.

І дійсністю вже стане мрія —
Впаде недолі темний мур,
Загомонить Свята Софія
І відповість їй Святий Юр.

17. X. 35.

НАША ДОЛЯ

Мій милий дід і любая бабуса
Спокійно, без турбот свій прожили весь вік
І за ціле життя — мабуть не помилюся —
Не бачили того, що я пізнав за рік.

Їм душу гріли приятні розмови,
А тіло ніжнеє м'ягкі пуховики
І їхнього життя нехитросні основи
Лишалися усе надійні та тривкі.

Онуку їхньому припала інша доля:
Він втратив теплий кут, свій власний, рідний дах
І довгі роки життя лиха сваволя
Все по чужих жене його світах.

Без дому рідного, без рідної країни,
Без близьких, серцю дорогих людей
Оплакує він жалісні руїни
Колишніх мрій, нездійснених ідей.

Так, щастя молоде загинуло навіки —
У хаосі життя його знов не знайти...
І годі вже шукать якісь містичні ліки,
Що вторували б шлях до давньої мети.

Вже годі мріяти про лагідні пенати,
Утульнеє життя, родинний тихий рай —
Судилося нам жить і загинати
В тривалій боротьбі за вільний рідний край.

Судилося нам стати за офіру
Для кращих днів прийдешнього життя
І на вівтар його покласти світлу віру
У те нове щасливе буття.

У те буття, що пишносаяним квітом
Під спів весняних бурь екстазно розцвіте,
Блискучозолотим заколоситься житом,
Повстане на весь зріст — величне і святе.

І в тім ми бачимо єдину нагороду
За муку довгую, за весь душевний біль...
Бо жити і вмірять для рідного народу
Хиба ж не світла це і не найвища ціль!

1. IV. 37.

(«Гуртуймося» 1937 р., ч. 2—3)
Прага.

ЧУЖЕ Й СВОЄ

(Присвячується Н. Ливицькій-Холодній*)

Живеш роки в чужій країні,
А в серці — Київ наш і Львів.
Барвисто вквітчані й донині
Легендою минулих днів.

Віків блискучая культура
Даремно манить і зове —
Міцна стихія креатура
В душі не згине, не завмре.

Нехай кипить життя бурхливе,
Будує втіх ясний вівтар —
Екстазне, радісне, вабливе,
П'янкних для серця повне чар.

Хоч як могутне і побідне,
Свій дух воно все ж береже
І залишається нерідне,
Душі далеке та чуже.

Тому то готика й бароко
Даремно славлять свій примат
В німій задумі мрійне око
За ними бачить стріхи хат.

*) Як рефлекс на збірку її поезій «Сім літер».

Чужії різкоші та слава
Не вбили спогад давніх літ —
Воскресла рідная держава
Живе як вічний заповіт.

Живе як святощ, як емблема,
В ясну майбутність сяйна путь,
Як невідступная дилема,
Як наше «бути чи не бути».

А в серце б'є палка стихія,
Гартує дух до чинних днів...
І шепотить юнка́ надія:
«Наш рідний Київ, рідний Львів».

1. II. 38.

ЧУЄШ!

Чуєш: віє вільний вітер,
Хвиля котиться струнка...
Довгий ряд вогнів літер
Пише тайная рука.

Чуєш ось: могильна тиша
Зачинає гомоніть...
Никне тьма... Стає ясніша
Неба темная блакить.

Чуєш, чуєш: десь співає
Пісню волі буревій;
Шлях кривавий осяває
Блискавицями надій.

Чуєш: поржавілі ґрати
Вже тремтять від тих пісень...
Так готуйся ж, любий брате,
Привітать весняний день!

НА РІДНІЙ ЗЕМЛІ

По затяжних роках сумних своїх блукань
Прийшов до тебе я, о земле моя рідна,
І голос радісний екстазних поривань
Бренить в душі, мов пісня та побідна.

Мереживом біліють схили гір,
Цілує їх вечірнєє проміння...
І в прóсторінь ясну летить бадьорий зір,
А в серці повстає зворушливе тремтіння.

І ось вже знову я не зайвий, не чужий,
Вже знов, нарешті, син свого народу...
Живи ж, цвіти, мій краю чарівний,
Пий повним келихом умріяну свободу!

7. II. 39.

Рахів.

НАРОДЕ, ВСТАНЬ!

Народе, встань! Скінчивсь одвічний сон,
Всміхається уже тобі царівна-воля...
Для розквіту твого немає перепон —
В твоїх руках твоя майбутня доля.

Так розпали ж незгаснії вогні,
У серці загартуй свою незломну віру,
Мов лицар стань до славної борні,
Склади їй на вівтар посвятну офіру.

Свій зір скеруй долини догори,
Ворожих сил зламай залізні ґрати
І з певністю до всіх заговори —
Землі господар, пан своєї хати.

5. П. 39.
Рахів.

(«Нація», 1939 р. ч. 1)
Рахів.

В КАРПАТСЬКІЙ УКРАЇНІ

В задумі потайній дрімають сині гори,
Ніщо не рушить їх одвічний, тихий сон...
Мов свідки мовчазні столітньої покори,
Стоять вони — життя міцний закон.

Та нині котяться по них могутні хвилі,
Що все захоплюють, що скелі гнівно рвуть;
Ніщо не сміє вже спротивитись їх силі,
Затримати їх переможну путь.

Бо навкруги — весна, бо навкруги — змагання,
Що спало — все прокинулось умить,
Забуто біль, забуто всі страждання,
Все прагне жить, змагатись і творить;

Новé життя відважно будувати,
Не боячись ворожих перепон...
Загомоніть же, мовчазні Карпати,
Щоб вас почули Сян, Кубань і Дон!

8. II. 39.

Рахів.

НАШ ВЕЛИКДЕНЬ

«Христос Воскрес» — лунає в небесах
І кличе радісно забудь життя скорботу...
А перед нами ще кривавий хресний шлях
На вкриту мороком далекою Голготу.

«Христос Воскрес» — співає вся земля
В надхненні молодім весняного тремтіння...
А у думках зубчастий мур Кремля —
Емблема мук, насильства і терпіння.

Несе весна природі ніжний дар,
Оздоблює її в зеленосяйні шати...
А в спогаді — недавніх днів кошмар,
А у думках — зкривавлені Карпати.

— — — — —
— — — — —
«Христос Воскрес» — співають небеса,
Нагадують душі божественну офіру...
І вічна Правда, вічна Краса
Гартують в серці знов захитану віру.

9. IV. 39.

(«Дзвони», 1939 р., ч. 4)
Львів.

ПІД КОЛЕСАМИ ЖИТТЯ

До ваґонеток глина гупотить,
У саяві соняшнім виблискують лопати...
А з серця лине зойк: ні, ні, ми хочем жить,
Ми радощів життя ще хочемо зазнати!

Нас криє мороком безжалісна доба,
Співають нам пісень холодні суховії,
А в спогадах живе недавня боротьба,
Недавніх днів золотосяйні мрії.

Навколо нас не наш ясніє лан,
Не нашу землю кидають лопати...
А у думках — Дніпро, Кубань і Сян,
І рідний степ, і ріднії Карпати.

Імлюю стелеться в майбутність наша путь,
Колишні радощі відквітли і зів'яли...
Та в душах змучених і нині ще живуть
Всі давні півриви, всі давні ідеали.

Хай ми не встояли в нерівному бою,
Хай зброя нині в нас — одні лише лопати,
Та волю до змагань не губимо свою,
Ми хочем жить — нам рано ще вмірати!

22. VII. 39.

УКРАЇНІ

Україно — широка пустеля,
Україно — пригноблений край,
Все стоїш ти — незрушна як скеля,
Все стоїш — як привабливий рай.

Всі змагання, всі спроби ворожі
Твого серця не вбили тремтінь;
Ти і далі стоїш на сторожі,
Віковічних, незломних стремлінь.

Ти — найбільша радість у світі,
Ти — найвища життя благодать;
За-для тебе так радісно жити,
За-для тебе не жаль і вмірать!

Так веди ж нас шляхами офіри,
У пітьмі смолоскипом ясній,
Будь і далі нам символом віри,
Будь емблемою вічних надій!

І в цей час, о Велика Руїно,
Чашу муки ми вип'єм до дна...
Ти повстанеш, моя Україно,
Знову славна, могутня, міцна.

Ти повстанеш — хай мороком тьмяним
Тебе криють твої вороги...
Ти воскреснеш — і сонцем весняним
Знов засяєш усім навкруги.

Діамантом, живим самоцвітом
Заяснієш в життєвій імлі,
Розцвітеш пишнорадісним квітом
На щасливій, на вільній землі!

29. IV. 40.

І знову ще весна... І знов на чужині...
(Чекають здійснення прадавні наші мрії!)
Та вже не сумно так, не болісно мені,
Бо в серці розцвіли відроджені надії.

Чи вже коротка нам лишилась далі путь,
Чи ще раз в далечинь підуть життя дороги,
Та нині можемо ми тайну ту збагнуть,
Що всі вони ведуть до перемоги.

І рветься вже душа шукати тих доріг
(Немає сили їй і далі ще чекати!)
Та прагне радісно зобачити поріг
Своєї рідної, умріяної хати.

Сп'яніти подихом розлогих наших нив,
Веселим гомоном розквітчаного гаю,
Побачить золото осяяних ланів
І неба рідного ясну блакить безкраю.

Поглянути на наше село,
Почути сміх дівчат і жарти парубочі —
Все те, чим серце довго так у спогадах жило,
Тепер побачити й пізнати на власні очі.

І пережить ту золотую мить,
Як серце зтиснеться від радісного болю,
І в щасті сяйному тоді благословить
Хоч і жорстокою, та справедливу долю.

Що крізь пустелю бід, терпінь, і мук, і зла —
Так нібито сувора й невблагана —
Все ж, зрештою, туди нас привелá,
Де ось лежить Земля Обітована.

І наші мрії всі — щоб та земля свята
Нас приймала як добра, ніжна мати,
Та щоб змогли спрагнілії уста
Ту святощ рідную побожно цілувати.

30. IV. 41.

Вже не рік, і не два, і не три
В чужині я отут пропадаю...
Понесіть же, весняні вітри,
Мій поклін до далекого краю.

Розкажіть усім любим братам,
Як за ними я тяжко сумую,
Що душею все з ними я, там —
Не сприйняв я тут радість чужую.

Не сприйняв в своє тіло і кров
Всі спокуси принадно-вабливі
І зберіг в своїм серці любов
До того, чим були ми щасливі.

Не пристав до чужої юрби —
Бо ж чи може душа проміняти
На тутешні блискучі скарби
Наші рідні, убогі хати!

Та чи ж можна забути колись
Наше сонце, і небо, і ниви,
Що вином золотим налились
І гойдаються пишно щасливі!

Та ж чи можна не згадувать знов
Наші тихії зоряні ночі,
Такі теплі — як людська кров,
Такі ніжні — як шепіт дівочий.

Та чи ж час колись в думці зitre
Урочистий наш спів великодній,
Що могутніми хвилями йде
Й потопає в небесній безодні!

Ну, а рідная наша весна —
Та чи ж рівна їй є ще на світі?
Так стихійна, так пишно-ясна,
Так усмішлива в ніжнім привіті!

То ж не може вже серце й на мить
Призабуть чари рідної хати...
Тільки там йому хочеться жить,
Тільки там йому любо вмірати!

18. V. 41.

Життя моє колись мов дивний сад було:
У ньому все всміхалося й цвіло;
Тюльпани, лілії, і бези, і троянди
Сплітались лагідно в розкішній гірлянди;
А по-над морем тих барвисто-пишних шат
Висів імлою ніжний аромат.

*

Так радісно, так мило було жити,
Ті щастя сяйного плекати пишні квіти
І, з вірою у успіх своїх дій
Іти вперед дорогами надій.
Іти назустріч сонцю золотому
І в тілі відчувать солодку утому
Від творчих задумів, від радісних змагань,
Від серця юного незтримних поривань.

*

Та все змінилося... Життєвих бурь навали
Всі квіти щастя мого зірвали,
Будову пишную і дум моїх, і рук
Брутально знищили та скинули на брук.

*

І нині щастя те, надіями хімерне,
Зів'яле, зсохлеє, безбарвне і мізерне,
Лежить у порохах десь при життя шляху.
В глибокому, бездонному льоху,
В холодній тьмі його всі радощі зникли...
Та звуки радісні — незнані і незвиклі,
Переборовши чари всіх проклять,
У серці змученім спонтано вже бреньть.

*

І, в послухові їм чоло схиливши долу,
Я нині знов гартую душу кволу
Та — у містичному передчутті борні —
Пригаслі в серці знов розпалюю вогні.
І почуття в нім зроджую могутнє,
Щоб гідно стрінути величне те майбутнє,
Яке вже близиться, яке прийде нараз
І невідкличний свій нам принесе наказ.

*

Так, йде воно — потужне і велике,
Хай знов жорстокеє, хай знову люте й дике,
Одначе творчеє у поривах своїх,
В змаганнях радісних, і гострих, і живих.
Вже йде воно до нас, як творчая стихія,
Як местник-буревій, як радісна надія
На кривд усіх заслужений кінець,
Як форм життя нових покликаний творець.

*

Він недалеко вже, вже чути його кроки
І грудей віддихи розмірено-глибокі,
Несе тепло обличчя його жар...
Він — символ істини, він — неба ясний дар.
Іде, щоб знищити, зламать неволі ґрати,
Відроджене життя в надхненні збудувати
Та, ланцюги зірвавши перепон,
Нової правди встановить закон.

*

Так, він несе для нас умріяную волю...
Тому то, сповнена жаху, і мук, і болю,
Душа моя, зрекшися всіх вигід,
Так прагне радісно вітатъ його прихід.
Хай не одну ще принесе нам муку,
Хай дасть відчуть свою сталеву руку,
Хай розторощить світ, хай все оберне в прах...
Але на наших жертвенних кістках,
Що будуть здобити сучасности руїну,
Хай здвигне храм святий:
щасливу Україну!

КВІТКА НА МОГИЛУ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

(3 нагоди 15. роковин з дня його мученичої
смерти 25. V. 1926)

Ховалося сонце, густішали хмари,
Каміння вкривало всі наші путі,
Ворожих шакалів хижацькі отари
До нашого серця шукали шляхи.

Розкрились відразу всі їх таємниці,
Коли від злочинця підступливих ран
На вуличний брук світової столиці
Упав непритомно наш Вождь-Отаман.

Стріляли — в ідею, забили — людину,
Забили лише її тіло слабе.
Даремні зусилля огидного чину:
Велична ідея і далі живе!

Живе, розливається буйним потоком,
Що путь собі вільну знаходить між скель,
І вістником правди, надхненим пророком
Пливе переможно до рідних осель.

Пливе як могутня, незтримна стихія,
Що сил набирає нових звідусіль —
Як символ потуги, як світла надія
На зріст молодий всенародніх зусиль.

Упав наш Апостол... та вогнище віри
Незгасне для нас по собі залишив
І теплою кров'ю своєї офіри
Нам шлях у майбутність посвятив скропив.

То ж та його жертва була недаремна
І овод коштовний відразу дала,
Бо сила ворожа — брутальна і темна —
Ударів од неї тяжких зажила.

І хочем у нього сказати на могилі:
«Спи, Батьку, спокійно — без болю й тривоги,
І далі будь певний в святім Тобі ділі,
Бо шлях наш в прийдешність — це шлях перемог.

Хай нині немає між нас Моїсея,
Що в Рідную Землю путі нам шукав, —
Веде нас і далі безсмертна ідея,
Вона нас гуртує до з'єднаних лав.

Остання впаде нам колись перепона
І рідні ниви та рідний наш степ
Ще зрідять, дадуть нам з глибин свого лона
Новітніх Богданів, новітніх Мазеп.

Услід за Тобою пійдуть ті герої
Та виявлять творчий, розумний почин
І силою духа могутнього зброї
Завершать достойно твій жертвенний чин!

БРАТАМ

Ми дочекалися... На сході
Проміння обрій золотить
І переможний гімн свободі
Співає соняшна блакить.

Ми дочекались... Ніжний ранок
Вже розцвітає навкруги
І силе перли обіцянок,
Весь повний юної жаги.

Ми дочекались... Певним кроком
В наш Рідний Край весна іде
І сяйва радісним потоком
Життя забарвлює бліде.

Імла розвіялася сіра
І, мов фіялок ранній квіт,
Знов розцвітає юна віра,
В душі зів'яла з давніх літ.

І в хвилі цій яснóго свята
В цей справді неповторний час
Хай братовбивчая, проклята
Борня зникне серед нас!

Всі суперечки, всю незгоду
В безодню скиньмо небуття
І сотворім своєму народу
Нове, відроджене життя!

Не зневажаймо ж, любі браття,
Своїх ідей, своїх стремлінь,
Щоб не прийшли на нас прокляття
Усіх майбутніх поколінь!

То ж не скверніть тепер хулою
Свої спрагнілі уста —
В душі з молитвою живою
Йдіть перед «царські врата»;

Схиливши голову, побожно
Святе Причастя там прийміть
З німим благанням — переможно
Життєвий чин свій завершіть!

В яснім екстазі поривання
У височінь скеруйте зір
І йдіть в майбутнє без вагання
Шляхами радісних офір!

22. V. 41.

З М І С Т

	стор.
Ні, ні, не час тепер...	3
Щастя	4
Степ	5
Заповіт	6
Хрести й квіти	7
Весні	8
Наша мова	9
Два генії	10
Прокинсь, народе мій!	12
Новітнім сіячам	14
Знов!	15
Наша доля	17
Чуже й своє	19
Чуєш!	21
На Рідній Землі	22
Народе, встань!	23
В Карпатській Україні	24
Наш Великдень	25
Під колесами життя	26
Україні	27
І знову ще весна... І знов на чужині...	29
Вже не рік...	31
Життя моє колись...	33
Квітка на могилу Симона Петлюри .	36
Братам	38

20. XII. 1941

3186262132

